

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1939	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Ἐβρ. 4,14 – 5,6) 3 Ἀπριλίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ταπεινοὶ στὸ θρόνο

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἐβρ. 4,16)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὑπερήφανος, πολὺ **ὑπερήφανος**. Ἰδίως ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας. Καυχᾶται γιὰ τὴ δύναμί του, γιὰ τὰ πλούτη, τὴν τέχνη, τὴν εὐφυΐα του, καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἐπιστήμη του. Ἄντε τώρα σ' ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο νὰ μιλήσης γιὰ τὸ Θεό. Σήμερα, σοῦ λέει, πού πετᾶμε στὸ διάστημα, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἄλλὰ **πόσο πλανᾶται!** Ὅσο κι ἂν προσδεύση ἢ ἐπιστήμη, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα ἀσθενικὸ πλάσμα. Ὅπως λέει ὁ ψαλμῳδός, «ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος» (Ἐξὸδ. ἀκολ.: βλ. Ψαλμ. 102,15. Ἠὲβ 14,2· 15,30. Ἠσ. 40,6-8 = Α' Πέτρ. 1,24). Μία σταγόνα αἷμα στὸν ἐγκέφαλο, ἔνα μικρόβιο, καὶ νὰ ὁ θάνατος.

Κι αὐτὰ τὰ **μηχανήματα**, γιὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶται ἡ τεχνολογία, ἔγιναν ὁ μεγαλύτερος φόβος τοῦ ἀνθρώπου. Παράδειγμα τὰ **αὐτοκίνητα**. Κι αὐτὴ τὴν ὥρα ἴσως κάποιος κάπου σκοτώνεται κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς... Καὶ ἀπὸ **διαστημόπλοιο** ἀκόμη διὰ τοῦ ραδιοτηλεφώνου ἀκούστηκε κάποτε σπαρακτικὴ φωνή. Ἐνας ἀστροναύτης, ὄχι ἀπ' αὐτοὺς πού σώζονται κ' ἐπιστρέφουν ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνους πού χάνονται, ἀκούστηκε νὰ φωνάζη: «Ἄχ! σκοτάδι, ἄβυσσος, Θεέ μου...», κ' ἡ φωνὴ του ἔσβησε.

Ἐλα λοιπόν, ἄνθρωπε, μετὰ τὰ μηχανήματα καὶ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματά σου, καὶ δὲς ὅτι δὲν εἶσαι τίποτε. Ἀναγνώρισε τὴν **ἀδυναμία**, τὴν ἀσθένεια, τὴν ἐξάρτησί σου, καὶ ταπεινώσου. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη τὸ Θεό; Τί λόγος εἶν' αὐτός;

Δὲν ζῆ τὸ λουλούδι χωρὶς νερό, τὸ πουλὶ χωρὶς ἀέρα, τὸ ψάρι ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα· καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ χωρὶς Θεό. Εἶνε μία ἀνάγκη βαθυτάτη, ἀνεκρίζωτη ἀπὸ τὰ στήθη κάθε ἀνθρώπου, εἴτε κατοικεῖ στὰ σπήλαια εἴτε στοὺς οὐρανοξύστες, εἴτε φωτίζεται μετὰ δαδὶ εἴτε ἀνάβει ἠλεκτρικὲς λάμπες. **Ἐχει ἀνάγκη τὸ Θεό.**

Μά, θὰ μοῦ πῆτε, μᾶς ἀκούει ὁ Θεός; ἐκεῖ-

νος εἶνε τόσο ψηλά... Τί εἶπατε, ἀδελφοί μου; Ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε σ' ἓνα Θεὸ πού βρίσκεται σὲ κάποια γωνία τοῦ ἀπείρου σύμπαντος καὶ βλέπει ἀπαθῶς τὴν κατάστασί μας· δὲν πιστεύουμε ὅπως οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἴνδοι ἢ οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτρεις πρόγονοί μας. Ἐμεῖς πιστεύουμε σ' ἓνα Θεό – «*τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;*» (Ψαλμ. 76,14) – πού ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ κ' ἔγινε ἄνθρωπος· ἔκλαψε, πείνασε, δίψασε, πόνεσε, ὑπέστη ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ στὴ Γεθσημανῆ ἔσταξε «*ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*» (Λουκ. 22,44)· πάλεψε μετὰ τὸ κακό, συκοφαντήθηκε καὶ σταυρώθηκε, γνώρισε ὅλη τὴν τραγωδία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, κ' εἶνε συμπαθὴς σ' ἐμᾶς. **Ἄς τρέξουμε λοιπὸν κοντὰ του**, ἄς προσπέσουμε στὰ ματωμένα πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου, κ' ἄς ποῦμε σ' αὐτὸν τὰ βάσανα καὶ τίς θλίψεις μας, γιὰ νὰ βροῦμε «*εὐκαιρον βοήθειαν*», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 4,16).

Ἀφοῦ σᾶς ἔδειξα, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, θὰ σᾶς δείξω τώρα μερικές περιπτώσεις πού **ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος καταφεύγει στὸ Θεό** καὶ ζητάει βοήθεια.

● **Ἀρρώστιας;** ἔχεις πέσει στὸ κρεβάτι κ' οἱ γιατροὶ σ' ἔχουν ξεγράψει; Μὴν ἀπελπισθῆς. Πάνω ἀπὸ γιατροὺς καὶ νοσοκομεῖα εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Σ' αὐτὸν νὰ καταφύγῃς. Κι ὅπως ὅταν ἦταν ἐδῶ στὴ Γῆ θεράπευσε τόσους ἀρρώστους, ἔτσι καὶ σήμερα θεραπεύει ἀρκεῖ νὰ τὸ ζητήσης. Δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτό – ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι· εἶνε ἀλήθεια. Κ' ἐδῶ τώρα ὑπάρχουν κάποιοι πού, ἐνῶ ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ξαφνικὰ μιὰ προσευχὴ τῆς μάνας κ' ἓνα δάκρυ στάθηκαν ἢ αἰτία νὰ θεραπευθοῦν. Ἀμέτρητα εἶνε τὰ παραδείγματα πού φωνάζουν, ὅτι παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Χριστός. Ἄς τρέξουμε κοντὰ σ'

αυτόν, πού εἶνε «ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. Λειτ. μετὰ τὸ Πάτερ ἡμῶν).

● Δὲν ἔχεις χρήματα, δὲν εἶσαι πλούσιος, δὲν ἔχεις καράβια, δὲν εἶσαι ἕνας ἐκμεταλλευτῆς πού θησαυρίζει, ἀλλὰ **εἶσαι ἕνας φτωχὸς ἐργάτης** πού δουλεύει σκληρὰ ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ ποτίζει τὴ γῆ μὲ ἰδρώτα καὶ δάκρυ; Νά ἔχεις χαρὰ κ' ἐλπίδα. Ἔλα κοντὰ στὸ Χριστό· αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος ἐργάτης τοῦ κόσμου.

● **Εἶσαι οἰκογενειάρχης;** παλεύεις μὲ μύρια ἐμπόδια (ἰδιοτροπία συζύγου, αὐθάδεια παιδιῶν, προπέτεια τῆς κόρης, σκάνδαλα τῆς κοινωνίας); ἀγωνιᾷς πῶς θὰ κρατήσης τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ, πῶς θ' ἀναστήσης τὰ παιδιὰ σου, πῶς θὰ παντρέψης τὰ κορίτσια σου, πῶς θ' ἀνταποκριθῆς στὰ χρέη σου; – μόνο ἕνας πατέρας ξέρει τί ἀγῶνας γίνεται σήμερα μέσα στὸ χάος πού δημιουργήσε μία γενεὰ ἀποστάτις καὶ «μοιχαλὶς» (Ματθ. 12,39. Μάρκ. 8,38). Τρέξε λοιπὸν στὸ Χριστό, πού εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος τῆς οἰκογενείας. Γράψτε το· ὅπου πατήση τὸ πόδι τοῦ ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἡ καλύβα γίνεται παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ τὰ παλάτια γίνονται κολάσεις. Τρέξε κοντὰ του μὲ πίστι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο στήριγμα στὸν κόσμο.

● Δὲν εἶπα ὅμως ἀκόμη τίποτα, ἀδέρφια μου. Τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀπευθύνω τὸ σπουδαιότερο ἐρώτημα. Δὲν σὲ ρωτῶ τώρα ἂν εἶσαι ἄρρωστος ἢ ἐργάτης φτωχὸς ἢ οἰκογενειάρχης. Ἐνώπιον τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐρωτῶ· **εἶσαι ἀμαρτωλός;** Πρέπει ν' ἀπαντήσης σήμερα· σὲ ὑποχρεώνει ὁ σταυρὸς νὰ πῆς ἂν εἶσαι ἀμαρτωλός. Ἄν πῆς «ὄχι», λές ψέματα· γιατί ἡ Γραφή λέει ὅτι, καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα ἂν ζήση ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνη καθαρὸς καὶ ἀναμάρτητος (βλ. ἰωβ 14,4-5· βλ. καὶ 4,17. Παροιμ. 20,9). «Ἐνας μόνο εἶνε ὁ ἅγιος καὶ ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοί.

Ποιὲς εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας; Πάρε σήμερα τὴ ζυγαριὰ τοῦ σταυροῦ καὶ ζύγισε τὰ ἀμαρτήματά σου. Δὲν ἐννοῶ μόνο τὶς ἐξωτερικὲς πράξεις (μοιχεῖες, πορνείες, ἐγκλήματα)· ἀμαρτήματα εἶνε καὶ τὰ λόγια, ἀμαρτήματα εἶνε καὶ οἱ λογισμοί, οἱ κινήσεις τῆς ψυχῆς, ὅλου τοῦ συναισθηματικοῦ καὶ νοητικοῦ κόσμου μας. Κάθε ἀμαρτία, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε μιὰ μαύρη πέτρα τῆς κολάσεως. Κι ἂν μαζέψης ὅλες αὐτὲς τὶς μαῦρες πέτρες, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰ νιάτα σου μέχρι σήμερα, θὰ φτειάξῃς **ἕναν Ὀλυμπο κατάμαυρο**. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ αὐτὸ τὸ βουνό, τὸ μαῦρο καὶ γρανιτῶδες ὄρος τῆς ἀμαρτίας;

Ὁ Ἀρχιμῆδης ἔλεγε «*Δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὰν γᾶν κινάσω*» (βλ. Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 149)· δῶσ' μου ποῦ νὰ σταθῶ, δῶσ' μου ὑπομόχλιο, καὶ θὰ κινήσω ὀλόκληρη τὴ Γῆ. Κ' ἐγὼ λέω· δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομόχλιο. Βουνὸ ἀπέναντί μας, πού πλακώνει τὰ στήθη, εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας. Ἀνεβαίνω στὸ Γολγοθᾶ. Κ' ἐκεῖ **ὁ Χριστός, μὲ μοχλὸ τὸ σταυρὸ καὶ ὑπομόχλιο τὸ Γολγοθᾶ**, σηκώνει τὸ βουνό, τὸ ἀνατρέπει καὶ τὸ ρίχνει στὴν ἄβυσσο τοῦ θεοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν. Μὴν ἀπελπίζεσαι λοιπὸν, ἀμαρτωλέ, ὅσο πολλὰ καὶ μεγάλα κι ἂν εἶνε τ' ἀμαρτήματά σου. Ὁ Χριστὸς εἶνε «ὁ αἶρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (ἰω. 1,29).

Μόνο **μὴ ἀναβάλλεις· τρέξε σήμερα**, μὴ χάσης τὴν εὐκαιρία. Τὸ «*σήμερον*» τονίζει ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 3,7,15· 4,7). Τὸ σήμερα εἶνε δικό μας, ὄχι τὸ αὔριο. Ἄν ἀκούσης τὴ φωνὴ του, νὰ ὑπακούσης ἀμέσως. Σήμερα πού ζῆς, πού ἡ σκέψι σου λειτουργεῖ, πού τὰ χέρια σου κινοῦνται, πού τὰ πόδια σου τρέχουν, πού ἡ γλῶσσα σου μιλάει. Ἄντε στὸ σπιτάκι σου, κλείσου στὸ δωμάτιό σου, πάρε ζυγαριὰ καὶ μέτρησε τ' ἀμαρτήματά σου καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Ἑσταυρωμένο μὲ μετάνοια. Ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*προσερχώμεθα ... τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν*» (Ἐβρ. 4,16).

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Σφραγίζω τὰ λόγια μου μ' ἕνα παράδειγμα. Τὰ καράβια εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν **ἀσύρματο**. Σὲ ὥρα κινδύνου ἐκπέμπουν τὸ σῆμα ΣΟΣ (S.O.S.) κι ἀμέσως πλοῖα κι ἀεροπλάνα σπεύδουν νὰ βοηθήσουν.

Μὲ ἐννοήσατε; Θάλασσα εἶνε κι ὁ κόσμος αὐτός. Καὶ μακάρι νὰ εἶχαμε μπουνάτσα. Δὲν ζοῦμε σὲ καιρὸ μπουνάτσας – νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μας αὐτό. Μέσα στὰ ἄγρια κύματα σὰν μικρὰ σκάφη πλέουμε κ' ἐμεῖς, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς ἔθνος. Ἡ πατρίδα μας δὲν γνώρισε μπουνάτσες· τρικυμίες γνώρισε. Ἄλλα ἔθνη πνίγηκαν, καταποντίστηκαν, χάθηκαν. Ἄλλὰ τὸ μικρὸ σκάφος πού λέγεται Ἑλλάς ἔχει ἀσύρματο· καὶ ὁ ἀσύρματός του εἶνε ἡ προσευχὴ «**Κύριε τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενεοῦ...**» (Μέγ. Ἀπόδ.). Αὐτὸ πιστεύουμε. Στὴ γῆ αὐτὴ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ πόνου – δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά–, στὰ ψηλά μας βουνά, στοὺς κάμπους καὶ στὶς θάλασσές μας, ἀκούγεται ἡ προχευὴ τῶν ἡρώων μας – μυριάδες τάφοι! Ὁχι, δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀπιστία κ' ἡ ἀθεΐα. Θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός, ἡ ἅγια του πίστις. Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐλάλησε, καὶ ἡ μαρτυρία του εἶνε ἀληθινή.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**